

ANITA GAYN

SENKINEK
SEM
KELLESZ

I. FEJEZET

Március vége volt. Anyám jobb időpontot is választhatott volna, hogy lelépjen az új pasijával. Az egész február elején kezdődött. Anyám részegen, oldalán egy új pasissal támolygott be a lakásba. Épp a tévét néztem, meg sem lepődtem az újabb egyéjszakás kalandon, csakhogy ez a fickó egy kicsit másabb volt, mint a többi.

– Szia! – köszönt nekem. – Te meg ki a frász vagy? – Megértem, hogy erősen bepiált, de azért ennél kedvesebben is becsekkolhatott volna.

– Ezt én is kérdezhetném – vetettem oda, és felhangosítottam a tévét.

– Ez meg ki, bébi? – fordult anyámhoz, akinek csak a segge lógott ki a hűtőnkből. Vihogva kihátrált, kezében két sörrel.

– Viselkedj, Emily! Ne aggódj, Juan. Ő az én édes kislányom, hát nem gyönyörű? Teljesen az anyjára üt.

Elfintorodtam az édes jelzőre. Ez nem az a szó, amit az emberek általában használnak velem kapcsolatban. Ráadásul, milyen név az a Juan? Hol a fenében szedte össze ezt a tagot? Lekapcsoltam a tévét, és berobogtam a szobámba. Hangos zenét kapcsoltam, hogy teljesen elnyomjam a szomszéd szobából átszűrődő undorító hangokat. Rég megtanultam már, ha nem veszek róla tudomást, olyan, mintha nem lenne. Ilyenkor végig arra az időre gondoltam, amikor még ártatlan, boldog kislány voltam.

Igaz, elterveztem, hogy nem törődöm ezzel a Juan nevű förmedvény-nyel, de csak nem akart leakadni anyámról. Annyira, hogy három hete megszöktette a városból. Aznap este, mikor hazaértem a munkából egy cetli várt a hűtőn.

Emily, ma összeházasodtunk Juannal. A gépünk ötkeor indul Hawaii-ra. Sajnálom, de azt hiszem, apádhoz kellene költözned, amíg vissza nem jövünk. Nála majd hívlak!

Anya

– Kösz, anya! – mormoltam pár perc múlva, mikor megemésztettem az üzenet tartalmát. – Sok boldogságot!

Tegnap megjelent az apám, eléggé ki volt akadva, amiért nem hívtam fel, és nem árultam el neki anyám házasságát.

– De ti már nem vagytok házasok – mutattam rá. – Miért kellett volna szólnom? Csak nem akartál nászajándékot venni? – Jót röhögtem a poénonom, de apám szerint nem volt vicces. Tajtékezott.

– Nem hiszem el, hogy már három hete egyedül laksz itt, és nekem egy szót sem szóltál! Teljesen elment az eszed?

– Miért kellett volna szólnom? – Épp a konyhapulton ücsörögtem, és mogyoróvajás kenyeret kentem magamnak. – Kérsz egy szeletet?

– Nem! – üvöltötte. – Emily, ezt nem gondolhatod komolyan, tizenöt éves vagy! Egy tizenöt éves lány nem lakik egyedül!

– Tizenhat vagyok – helyesbítettem, és jó nagyot haraptam a kenyérből. Apám úgy nézett rám, mint aki mindjárt a torkomnak ugrik. Igen, ez az a hatás, amit rendszerint kiváltok. – Figyelj! – csámcsogtam, és felemeltem a kezem. – Ez semmiség. Dolgozom, eltartom magam, nem hiányoztam az iskolából sem. Hidd el, jól vagyok! Van kajám, még több is, mint mikor anyu is itthon van. Nézz be a hűtőbe! – lenyeltem a falatot. – Minek jöttél ide?

– Az anyád hívott – ordított még mindig –, veled akart beszélni, akkor szólt, hogy már három hete elment, és azt mondta neked, hívj fel engem! Miért nem tetted?

– Először is. – Rácsavartam a mogyoróvaj tetejét az üvegre. – Nekem sem mondott semmit. Csak egy levelet hagyott. Másodszor, a levélben nem írta, hogy hívjalak fel, csak annyit, hogy hozzád kellene költözni. Nem kell, csak kellene. Én ezt tanácsként értelmeztem, tudod, egy alternatív lehetőség, ha minden más út kiesett, és...

– Nekem nincs időm ezt hallgatni! Pakold össze a holmijaid, és indulunk! Már megvettem a jegyedet, a gépünk fél tízkeor indul.

– Hová is megyünk? – kérdeztem a számba tömve a kenyér maradékát.

– Haza.

– Otthon vagyok – mutattam körbe.

– Úgy értem, haza, hozzánk. Ezentúl velünk fogsz élni! – Ezt olyan arccal jelentette ki, mintha ő lenne a Tételapó, és valami csudaszupi ajándékot nyújtana át az elkényeztetett kislánynak. Megfontoltan megrágtam a falatot, lenyeltem, és csak akkor válaszoltam.

– A francokat, én nem költözöm sehova! Teljesen jól elvagyok itt magamban, megélek addig, amíg anyu haza nem ér.

– Emily – mondta meglepően emberségesen –, az anyád lelépett, nem fog visszajönni. Az új férje szörfoktató Hawaii-n, és egy...

– Nádkunyhóban laknak – bólintottam. – Tudom, de hidd el ez nem fog sokáig tartani. Legfeljebb fél évet jósolok a dolognak, aztán anyu otthagyja a francba, mielőtt kiejthetné annak a hülye koktélnak a nevét. Tudod, amit mindig emlegetnek...

– Remélem, nem azt tervezted, hogy fél évig egyedül fogsz maradni. Ne is álmoldj róla! Pakold a holmid, és indulunk!

– Apa, kicsit elkéstél ezzel a parancsolgatással, nem? Nincs szükségem a nevelésdre, se semmire sem tőled. Neked is van már saját családod.

– Ameddig fizetem a gyerektartást, akárhogy is nézzük, az apád vagyok és vannak bizonyos jogaim veled szemben! Ebbe beletartozik az is, hogy amikor azt mondom, pakolj és költözzöl, akkor te pakolsz, és költözzöl!

Megdöbbenve bámultam rá.

– Te mióta fizetsz gyerektartást? – Érdekes, erről még nem is hallottam. Mik vannak!

– Amióta tudom, hol vagytok! – vágta rá. – Most menj pakolni, ha akarsz, segítek.

– Apa, te tényleg arra akarsz engem rávenni, hogy éljek a családdal? A te házában? A te gyerekeiddel és a feleségeddel? Én, apa? – próbáltam észérvekkel meggyőzni. Szemlátomást ő is kételkedett benne, hogy ez jól fog elsülni, de elszántan bólintott.

– Már megbeszéltem velük. Örülnek, hogy velünk fogsz élni. – Felvettem erre a képtelen gondolatra.

– Mi lesz a munkámmal?

– Nálunk is vannak gyorséttermek.

– Mi lesz a sulival? – Ezt hülyeség volt kérdezni, mert a sulit mindenhol ugyanolyan szar.

– Járhatsz egy iskolába Dorothyval. – Most vonzani, vagy taszítani akar?

– Nagyszerű! – mondtam gúnyosan.

– És üzent neked valamit, mármint Dorothy. Kérte, hogy mondjam meg, Matt is az évfolyamtársad lesz.

– Az a Matt? – kérdeztem, de inkább csak suttogás lett belőle.
Apa bólintott, és én eldöntöttem a dolgot. Költözöm.

*

Talán egy kis magyarázattal tartozom. Soha nem mondhattam el magamról, hogy csodás gyerekkorom volt. Borzalmas volt az egész. Frusztáló. Az első emlékem egy veszekedés apám és anyám között. Úgy üvöltöttek, hogy belezengett az üvegajtó. Tisztán emlékszem, hogy volt üvegajtó is a házban, és a hátsó kertre nyílt. A hátsó kert sarkában volt egy nagy fa. Ilyenkor mindig a törzse mögé menekültem, nekidőltem a léckerítésnek, és sírtam. Addig voltam ott, amíg anyám vagy apám elő nem rángatott onnan.

„Hát már megint elbújtál?”

Velem is kiabáltak, hogy miért nem alszom, vagy miért nem játszom valamit ahelyett, hogy bujkálok. Egy idő után magammal vittem a plüssmacimat, így mikor kirángattak a fa mögül, mondhattam, hogy játszom. Ezt olyan sokszor csináltam, hogy másra nem is emlékszem. Pár szó a szüleimről: egyáltalán nem jó párosítás, apám Raymond Sullivan. Ha pasi lennék, és Raymondnak neveztek volna el, tuti kinyírom magam. Na szóval, ő valami adótanácsadó vagy mi a szösz. A lényeg, hogy több, hosszú és bonyolult szóból álló munkája van, amit eszem ágában sincs megjegyezni. Az elmúlt nyolc év alatt összesen hatszor találkoztunk, nem vagyunk olyan jó kapcsolatban, hogy megjegyezzem, mit dolgozik.

Az anyám: Sharon Black. A Sharon nem olyan rossz név, a vezetékneve meg illik az én nevemhez. Emily Black. Legalábbis három évvel ezelőttig még ezzel a névvel éltem, amíg apám rá nem jött a dologra, és követelte, hogy vegyem vissza az igazi nevem. Emily Sullivan. Csoda, hogy néha úgy érzem, nem egy ember lakik bennem? Tehát, anyám Sharon légiutaskísérő, legalábbis a végzettsége szerint. Aztán többféle munkából élt: takarítás, pincérkedés, rossz nyelvek szerint kurválkodás. Mostanában csak légiutaskísérő alkoholproblémákkal. Hogy ne szépítsek semmit, kimondom: alkoholista.

Egy szép nap, közel tizenhat és fél éve összeismerkedtek, merő véletlenségből összehoztak egy gyereket, és összeházasodtak. Majdnem teljes nyolc évig bírták együtt, aztán egy délelőtt anyám összecsomagolta a cuccait, fogott engem, és lelépett otthonról. Apámnak nem mondta el, hogy hol vagyunk, csak másfél év múlva értesítette, hogy ha apám nagyon akar, akkor láthat. Csak pár ezer mérföld, mi az neki?